

Forfatter: Bording, Anders

Titel: Udrag fra TJI store Helters Roes oc Loff

Citation: Bording, Anders: "Digte. - 1984", i Bording, Anders: *Digte. - 1984*, udg. af ERIK SØNDERHOLM, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1984-86, s. 142.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-bording01val-shoot-idm140114466385280.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Digte. - 1984

TJl store Helters Roes oc Loff
Tilbørlig at affmale/
Bekiender jeg vel giørs behoff
Høytraffvend Stijl oc Tale.
Oc heldst naar de Naturens lob
Med prijs fuldkommit haffue/
Oc til de Hedensoffnis hob
Nu bæris hen til Graffve.
O *Maro* dig vel burde da
Din lærde Pen at præffve/
Homerus burde vel ocsaa
Sin søde Røst at øffue.
Men see den klare Brønd huor aff
Poëter skulde dricke/
Skal vijde søgis offuer Haff/
Huur mangen kommer icke.
Skal derfor denne Høffding fin/
Huis Død wi nu Begræde/
Forglæmmis slet? O *Musa* min
Det skalt du ey tilstede.
Thi om endskønt din Flod Nipss-Aa
Ey saadan Aand kand giffue/
Som *Aons* Vand/ begynd dog paa/
Huis du formaar at skriffue.
Oc om dig nogen vorder gram/
Oc dig tillegger Vanske/
Da suar/ det er slæt ingen skam/
At Tale sandt paa Danske.
Vel Talenhed den Jomfru lærd
Sig skulde nu vel skynde/
Med huis som hør til saadan ferd/
Oc selffuer først begynde.
Men jeg har nu søgt Landit om
Vel tit oc mange sinde/
Men giffue GVD ihuor jeg kom/
Da var hun ey at finde:
Omsider kom jeg til en Skoff/
Som laa ved Haffsens side/
Oc hørde til en Kongens Hoff/
Der fant jeg hinde side.
Men huor forsørgit oc forgræt
Hun siuntis mig at være/
Det kand jeg ey beskrieffue ræt/
Det jo var megit mere.
Thi tænck[t]e jeg her vil jeg staa
Oc see huad hun vil giøre/
Maa skee jeg tør oc nogit faa
Om hindis Sorg at høre.
Det første jeg at høre fick/
Oc ret fornemme kunde/
Det var en Suck/ som hende gick
Ret vd aff Hiærtens grunde.
Begyndelsen paa hindis Ord/
Var Ach oc Væ mig arme/
O Tyranij/ O Vold/ O Mord/
O sorg oc Hiærtens harme.
Nu hører jeg de Klockers klang/
Dødactelig at klinge/
Nu hører jeg den Græde-Sang/
Som Skole børn opsiunge.
Nu bæris den til Jorden hen/
Med stoer Process oc ære/
Som var min aller bæste Ven/
Ach den Velbiurdig Herre.
Nu leggis ned i sorten Muld/
Den jeg saa trolig meente/

Der mig var oc saa tro oc huld/
Oc aff Formuffuen tiende.
143 Nu graffuis den i kolden Jord/
Som var saa stoer oc mechtig/
Oc jeg hjalp selff til Kongens Bord
At sidde vel saa prectig.
Ja den som var saa from en Mand/
Oc en aff Landsens Fædre/
Nu bliffuer hand til Jord oc Sand/
Saa sant mig det Gud bedre.
O Ædle Krag/ oc høffding bold/
Nu maa jeg mig vel klage/
At Dødsens grumme mact oc Vold/
Dig skulde saa borttage.
O naar som heldst jeg tæencker paa
Den grundelige Tale/
Du lodst aff søden Mund udgaa/
Da smeltis jeg aff quale.
Eya huor mangen raadvild Sag/
Huor mangen Kiff oc Trætte/
Har jeg ved dig i fuld god mag/
Forligt oc ført til Rætte.
Huad heller det til Landsting var/
Ell'r oc til Herredage/
Da gaffstu altid saadan suar/
Som kunde huer behage.
Jeg torde dig fuld vel betro
Mit ærind at bestille/
Oc der med side selff i ro/
Oc quit for mangen Grille.
Thi maa jeg/ er oc plictig til/
Dis større Sorg at driffue:
Jo søder Vin/ io surer vil
Den Ædick' der aff bliffue.
Dog ey allennist jeg/ men oc
Aff andre gode Dyder/
En gandske stor anselig Flock/
Hans Affgang har[t] fortryder.
Retfærdighed har sig i ført/
En langer sørge Kaabe
Jeg haffuer hinde nylig hørt/
Til Skyen saa at raabe:
Det klagis Gud i Himmelen/
At Dødsens Garn oc snare
Saa pludtzelig omspente de[n]/
Der skulde mig forsuare.
Gudfryctighed bedrøffuid seer/
Oc saa med sorg beklemmis/
At hun oc ey kand Græde mer/
Men dog i Hiærtet gremmis.
Fru Sandhed felder mangen taar/
Naar hun hans nafn hør neme/
Oc siger: Giffue Gud nu var
Som villien min effne.
Dog see/ huort vil jeg arme hen
Jeg kand det ey forhindre:
Jeg skøttis ey aff Mennisken/
Aff Døden megit mindre.
Oprigtighed ey Trøstis kand/
Saa klaglig hun sig skicker/
Jeg tro'r hun græder mere Vand/
End Oceanen dricker.
Beleffuenhed oc ydmyghed
Vel jo saa saare lengis/
Som Vijssdom oc forfarenhed
Aff hiærte Sorg betrengis.

De andre Dyder huer oc en/
De bæere Sorg oc Quide/
For denne deris beste ven/
Som de saa vel maatt' lide.
Saa græder nu vel Modelig
J skjønnne dyder/ græder/
Oc lader see/ en huer for sig
Hans Graff med Taare væder.
Jeg vilde selff oc hielpe til
Med eder i at stæmme/
Men Sorgen mig betage vil
Baad' Maal oc sands oc nemme.
144 Nu vil jeg hen/ huor ingen mig
Her effter skal opspørge/
Der acter jeg mig endelig
Til Døde selff at sørge.
Dog til *Valet*, vil jeg aff dig
O høye Himmel bede/
Hans ædle Siæl lad huile sig/
J din Pallatz oc Sede.
Du *Fama* skalt til alle Land/
Hans gode Naffn ombære/
At den ret aldrig glæmmis kand/
Men holdis høyt i ære.
Du sorte Jord det andit tag/
Som Døden tog aff Liffue:
Men ver dog let: paa Dommens dag
Du det igien skalt giffue.